

Hồi 5

Núi Tiên Ngoài Đời Siếu Bí Mật Trong Động Nhi Nữ Chẳng Vô Tình

Giang Nam kiếm trong rừng một hồi mà chẳng tìm thấy Kim Thế Di, đã đến lúc trăng lặn sao mờ, ở đằng đông trời đã hửng sáng, Trâu Giáng Hà nói: “Nếu Kim Thế Di chịu gặp huynh thì y đã xuất hiện, trời đã sắp sáng đến nơi, hãy mau quay về thôi”. Giang Nam vẫn không nản chí, nói: “Có lẽ Kim đại hiệp đang thử thách lòng thành của huynh! Hãy đợi một lát nữa xem, khi trời sáng mà vẫn không thấy thì chúng ta hãy quay về”.

Trâu Giáng Hà nói: “Huynh thật là ngốc!” Giang Nam cười hì hì: “Nếu muội sợ Dương cô cô mắng thì hãy quay về”.

Trâu Giáng Hà dẫu môi nói: “Để một mình huynh ở đây, ai mà biết huynh sẽ gây họa gì? Đành chịu vậy, muội sẽ đợi cùng huynh. Đi thôi, đi tìm Kim Thế Di!” Giang Nam cười nói: “Hảo tử tử ơi, tôi biết tử tử sẽ đi cùng tôi, cũng như tôi biết Kim đại hiệp chắc chắn sẽ gặp tôi!” Trâu Giáng Hà đỏ mặt, giả vờ giận dỗi: “Ai là tử tử của huynh?”

Giang Nam định nói vài câu nữa, chợt có người vỗ vai chàng, Giang Nam mừng rỡ kêu lên: “Kim đại hiệp, quả nhiên huynh đã tới, đa... đa tạ huynh, huynh...” khi quay đầu nhìn lại, chàng giật thót tim, kêu lớn: “Mẹ ơi! Người... người là ai!”

Người ấy đâu phải là Kim Thế Di, chỉ thấy y mặt dính đầy máu, mắt và mũi vẫn không ngừng chảy máu, một hồi sau Giang Nam mới nhận ra đó chính là tên phiên tăng mặc cà sa màu đỏ.

Trong khoảnh khắc ấy, Trâu Giáng Hà cũng hoảng hồn đến sững người ra. Khi nàng rút kiếm thì phiên tăng mặc áo đỏ đã bóp chặt xương tỳ bà của Giang Nam, trầm giọng quát: “Thu kiếm lại, nếu ngươi dám nhúc nhích ta lấy mạng y!”

Giang Nam không thể nào cử động được, rầu rĩ nói: “Này, ta đâu có đắc tội với người! Ta không dám tử tử với người, ta nhận thua được chưa?” Tăng Linh thượng nhân hừ một tiếng rồi nói: “Không được!” Giang Nam nói: “Lúc này ta tuy

đánh bại bằng hữu của người, nhưng thực sự là Kim Thế Di đã giúp, người không nên tìm ta trả thù, theo quy củ giang hồ người phải tìm Kim Thế Di mới đúng”. Tàng Linh thượng nhân tức tối nạt: “Ai nói quy củ giang hồ với người? Nếu người nhiều lời nữa, ta sẽ bóp nát xương tỳ bà, móc mắt người ra!”

Giang Nam hoảng đến nỗi hồn bay phách tán, Trâu Giáng Hà định thần nói: “Tàng Linh thượng nhân, tôi nghe nói ông là bậc tôn sư võ học, có gì lại làm khó một kẻ tiểu bối?” Tàng Linh thượng nhân nói: “Người đã biết thân phận của ta thì phải nghe lời ta!” Giang Nam nói: “Người muốn gì? Tàng Linh thượng nhân nói: “Đi theo ta!” rồi y kéo Giang Nam vào trong một Sơn Động gần đấy, Trâu Giáng Hà cũng vội chạy theo, tay nắm chặt chui kiếm, nằng chỉ nghe Tàng Linh thượng nhân thở phì phò, hình như y đã bị thương nặng.

Vào trong sơn động thì trời đã sáng, vài tia nắng ban mai lọt vào trong sơn động, chiếu lên khuôn mặt hung dữ của Tàng Linh thượng nhân khiến y trông càng đáng sợ hơn! Chỉ nghe y thở dốc mấy hơi rồi chột cao giọng nói: “Đưa Bích linh đơn cho ta!” Giang Nam sửng người: “Cái gì?” Tàng Linh thượng nhân nói: “Tên tiểu tử nhà người đừng vờ vịt nữa, lúc nãy Kim Thế Di đã ném cho người một cái bình, trong đó có phải chứa Bích linh đơn hay không?”

Giang Nam nói: “Ta không thể cho người Bích linh đơn!” Tàng Linh thượng nhân siết chặt năm ngón tay, cả giận nói: “Không đưa Bích linh đơn thì đưa mạng đây, người muốn thứ nào?” Giang Nam bị y bóp vào xương tỳ bà đau đến nỗi mồ hôi lạnh chạy ròng ròng, chàng chột lớn giọng nói: “Nếu người ép buộc ta nữa, ta sẽ đập vỡ cái bình này, Bích linh đơn gặp gió sẽ tan ra, dù người có giết ta cũng chẳng lấy được linh đơn!” té ra chàng vẫn hoạt động được một cánh tay, cho nên khi Tàng Linh thượng nhân đang nói thì đã lẳng lẳng lấy cái bình nhỏ ra.

Tàng Linh thượng nhân thất kinh, không ngờ Giang Nam dám lấy cái chết ra uy hiếp, trái lại khiến y phân vân, tuy trừng mắt nhìn Giang Nam nhưng tay vẫn không buông lỏng.

Giang Nam nói: “Ta lấy linh đơn này cứu nghĩa tẩu của ta, nay ta nghĩ người chắc cũng bị trọng thương, đang cần linh đơn. Nếu người không hung dữ như thế thì còn có thể thương lượng được”. “Nếu người đưa linh đơn cho ta, ta sẽ truyền thụ cho người tất cả bản lĩnh của ta”. Giang Nam nói: “Ta không thèm võ công của người”. “Vậy người cần gì?” “Ta chẳng cần gì cả, ta chỉ thấy người đáng thương!” Tàng Linh thượng nhân rất bất ngờ, nói: “Người thấy ta đáng thương?” Giang Nam nói: “Ta nghe nói người là đệ nhất cao thủ ở Tây Tạng, thế mà bị người ta đánh ra nông nỗi này, lại còn chết ở quê người, chỉ có Giang Nam này

chôn người, chả lẽ người vẫn chưa đáng thương sao?” Giang Nam thật sự cũng thương xót cho y, cho nên lời lẽ rất thê lương.

Tàng Linh thượng nhân kêu lên: “Đừng nói nữa!” Giang Nam nói: “Không, người nghe ta nói, ta cảm thấy người đáng thương, cho nên mới muốn cứu mạng người”. Tàng Linh thượng nhân nói: “Nếu như thế thì còn nói nhiều làm gì, đưa cái bình cho ta”. Giang Nam nói: “Không, người vẫn phải nghe ta nói...” Tàng Linh thượng nhân kêu lên: “Được, người cứ nói đi!” Giang Nam nói: “Người lớn giọng hù dọa ta như thế, ta lại chẳng nói được”. Tàng Linh thượng nhân giở khóc giở cười, cả giọng bảo: “Tiểu gia của ta ơi, người hãy nói đi”.

Giang Nam nói: “Ta nghe Đường đại hiệp nói, dù bị nội thương nặng đến mức nào, chỉ trừ bản thân tẩu hỏa nhập ma, nếu không chỉ cần có ba viên linh đơn là có thể giữ được mạng. Nghĩa tẩu của ta nội công tinh thâm, có hai viên linh đơn cũng đã đủ dùng, nội công của người cao hơn nghĩa tẩu của ta nhiều, chắc là một viên linh đơn cũng đã đủ”. Tàng Linh thượng nhân nói: “Thôi được, có còn hơn không, người đưa cái bình cho ta, ta chỉ lấy một viên”. Giang Nam nói: “Lúc này người đã quá hung dữ, ta không dám tin người. Hà tỷ, hãy cầm cái bình lấy ra một viên thuốc rồi bỏ vào miệng y”. Tàng Linh thượng nhân âm thầm tính toán, đợi khi họ trao bình cho nhau thì thừa cơ cướp lấy rồi giết chết họ.

Trâu Giáng Hà đến bên cạnh Giang Nam, đang định đưa tay nhận cái bình, chợt nghe một tiếng kêu chói tai theo gió vọng tới, Trâu Giáng Hà cảm thấy âm thanh này như đâm vào lỗ tai rất khó nghe! Còn Giang Nam thì lại nghe được có người dùng tiếng Tây Tạng gọi Tàng Linh thượng nhân, giọng nói này không phải của Kim Thế Di nhưng công phu Truyền âm nhập mật chẳng kém gì Kim Thế Di. Tàng Linh thượng nhân mở to mắt, ánh mắt hiện vẻ kinh hoàng tột độ, chợt kêu lên: “Ta lấy mạng người!” rồi chụp về phía Giang Nam!

Giang Nam thấy vẻ mặt y khác lạ thì âm thầm cảnh giác, nhân lúc y lắng nghe giọng nói ấy thì đột nhiên rút vai hạ người, thoát khỏi bàn tay của Tàng Linh thượng nhân. Chàng lộn người một vòng dưới đất, Tàng Linh thượng nhân không tóm được chàng nhưng đã chụp trúng một tảng đá.

Tàng Linh thượng nhân kêu lên: “Thằng nhãi ranh, người chạy đi đâu cho thoát?” thế rồi hai tay múa loạn lên, Giang Nam hoảng sợ đến cùng cực, chàng thu mình nấp qua một góc, điều kỳ lạ là Tàng Linh thượng nhân hình như không hề thấy chàng.

Số là Tàng Linh thượng nhân đã bị Kim Thế Di đánh chấn thương, tai mắt mũi miệng đều chảy máu không ngừng, lúc này tròng mắt đã vỡ, không thể nhìn

thấy được nữa, lại thêm bên ngoài có vọng lại tiếng kêu quái dị, đó là kẻ mà lâu nay y vẫn đề phòng, khi võ công đang tiêu tan y chợt nghe thấy âm thanh này cho nên nhất thời thần trí rối loạn, tính dữ phát tác.

Chợt nghe bình một tiếng, Tàng Linh thượng nhân táng vào một vách đá ngã xuống đất, lạc giọng kêu lên: “Thằng nhãi ranh nhà ngươi dám hại mạng ta!” tiếng kêu nghe rất thê thảm như tiếng gào của con mãnh thú đã bị thương. Giang Nam vừa hoảng sợ vừa ngạc nhiên, thầm nhủ: “Ta muốn cứu mạng ngươi mà ngươi lại bảo ta hại?” nhưng chàng sợ bộ mặt hung dữ của Tàng Linh thượng nhân cho nên chẳng thốt ra lời.

Tiếng kêu gào của Tàng Linh thượng nhân càng lúc càng yếu, chỉ thấy y lăn lộn ở dưới đất, mảnh cà sa bị rách thành từng mảnh, một hồi sau tiếng kêu ngừng hẳn, Tàng Linh thượng nhân nằm ngay đơ ra đấy.

Trâu Giáng Hà định thần ngừng một lát rồi rĩ tai Giang Nam: “Hình như y đã chết?” Giang Nam bạo dạn kêu lên một tiếng “Tàng Linh thượng nhân”, chàng không nghe trả lời thì lại kêu thêm một tiếng nữa, cũng chẳng thấy trả lời, Giang Nam thở dài: “Ồ, y đã chết”.

Trâu Giáng Hà nói: “Muội sợ quá, hãy mau rời khỏi sơn động này về nhà đi thôi”. Giang Nam nói: “Không, ta đã hứa chôn y, quân tử không thể nuốt lời!” thế là rón rén đến bên cạnh Tàng Linh thượng nhân, đưa tay sờ mũi, chàng cảm thấy y đã lạnh ngắt, quả nhiên cao thủ đệ nhất Tây Tạng này đã chết không nhắm mắt.

Giang Nam lật người y lại, chợt nghe Trâu Giáng Hà kêu: “Ồ, vật gì thế?” Giang Nam nhìn lại, chỉ thấy Trâu Giáng Hà nhặt lên một vật, mở ra thì đó là một bức tranh, nàng đưa ra chỗ sáng nhìn cho kỹ, chỉ thấy trong tranh là một hòn đảo nằm giữa biển khơi, trên đảo có núi lửa, miệng núi lửa phun khói dày đặc, Trâu Giáng Hà nói: “Ồ, núi cũng phun lửa ư?” Giang Nam nói: “Đúng thế, khi ta ở Thổ Lỗ Phiên đã từng thấy núi phun lửa. Cô nương có xem 'Tây du ký' chưa? Tôn Hành Dã mượn quạt ba tiêu của công chúa Thiết Phiến mới dập tắt được ngọn Hỏa Diệm sơn dài tám trăm dặm”. Trâu Giáng Hà nói: “Những loại sách đó cha mẹ không cho đọc”. Giang Nam nói: “Cô nương thật ngốc, loại sách này cũng rất thú vị. Có thể xem lén cũng được”.

Trâu Giáng Hà nói: “Hãy xem tiếp bức tranh, người này đang cầm cung tên, không biết có ý gì?” trong bản đồ có vẽ hình một người mặc quần áo thời Minh, ôm trong tay cây cung đứng ở dưới núi lửa, cây cung đã lắp tên tựa như muốn

bắn núi lửa. Giang Nam nói: “Ta cũng không hiểu, có lẽ là y căm ghét ngọn núi này cho nên muốn bắn nó”. Trâu Giáng Hà nói: “Huynh chỉ nói vớ vẩn”.

“Không ngờ tên phiên tăng này cũng có nhã hứng mang theo một bức tranh cổ. Tôi nghe nghĩa huynh nói, nếu tranh được vẽ bởi danh gia thì chắc chắn là vật rất quý giá. Chúng ta không thể tự tiện lấy của y, cứ chôn bức tranh này cùng y”. Trâu Giáng Hà nhìn một lát rồi nói: “Cũng chẳng phải đồ cổ gì, bức tranh này đã bị hun khói, ông ngoại tôi cũng có cất loại giấy ngọc khấu này, có lẽ là vật của ba trăm năm trước”. Giang Nam nói: “Sao cũng được, đó là vật của Tàng Linh thượng nhân, chắc có uế khí, tôi không cần”. Trâu Giáng Hà nói: “Tôi cũng không cần, nhưng bức tranh này thật kỳ lạ, một người gương cung lấp tên định bắn núi lửa là có ý gì?” Giang Nam nói: “Cô nương nói như thế cũng khiến tôi tò mò, thôi được để tôi đem về hỏi nghĩa huynh xem sao, y đọc sách rất nhiều, lại cất rất nhiều tranh chữ, chắc là y sẽ hiểu”. Rồi chàng lẩm bẩm: “Tàng Linh thượng nhân ơi Tàng Linh thượng nhân, tôi đào mộ chôn ông, lấy bức tranh này coi như là tiền công, chắc là ông chấp nhận chứ?”

Trâu Giáng Hà bật cười: “Cẩn thận đấy, có lẽ y sẽ nguyên rửa huynh ở dưới chín tuổi. Chúng ta hãy mau chôn y rồi về nhà! Ở đây tối tăm quá, tôi cũng hơi sợ!”

Giang Nam nói: “Tôi cũng thế. Cô nương hãy giúp tôi!” hai người tháo kiếm đang định đào mộ, chợt nghe tiếng hú quái dị lại vọng lên, càng lúc càng gần, ở phía sau núi có một giọng nói truyền tới: “Có thể Tàng Linh thượng nhân đã bị người ta hại, hãy xem vết máu ở dưới đất này!” người kia nói: “Không biết có ai đã lấy bức họa của y chưa? Hừ, dù là ai, chúng ta hợp lực chắc chắn sẽ lột da bẻ xương y!” hai người này nói với nhau bằng tiếng Tây Tạng, Trâu Giáng Hà chẳng hiểu nửa câu nhưng cảm thấy giọng nói rất chối tai.

Giang Nam lớn lên ở Tây Tạng, đương nhiên chàng nghe rất rõ ràng, thế là giật mình thối thu: “Không xong, không xong! Những kẻ này hung hăng như thế, nếu bọn chúng phát giác ra thì mình nguy mất!” rồi chàng suyt một tiếng, tỏ ý bảo Trâu Giáng Hà không nên nói lớn rồi cả hai người lăn một tảng đá chèn ở cửa động.

Một hồi sau, tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng thì ngừng lại. Giang Nam ghé mắt nhìn qua khe hở, chỉ thấy có ba người trông rất quái dị, một người vừa cao vừa ốm, ăn mặc theo kiểu người Tây Tạng, tóc đỏ như máu, mũi hếch lên trời. Còn một người thân hình cao lớn tựa như dân du mục Hồi Cương, hai tay dài hơn người bình thường, khi đi cứ đung đưa, ngón tay buông dài quá

gối. Còn một người nữa là một bà già gầy đét, hai lỗ tai đeo hai râu khuyển tai, khi đi râu râu khuyển tai đánh vào nhau kêu leng keng, cũng ăn mặc như người Tây Tạng. Ba người này đến trước cửa động, cả ba ngó nghiêng một hồi, người Tạng tóc đỏ nói: “Tàng Linh thượng nhân đã nấp ở đâu rồi?” người tay dài bảo: “Ở đây không còn vết máu nữa, lẽ nào y đã leo lên núi?” bà già hừ một tiếng rồi chột nói: “Chính là ở đây, các người không ngửi được sao?”

Giang Nam thất kinh, thầm nhủ: “Lỗ mũi của lão yêu phụ thật thính!” chột nghe bà già ấy lại nói: “Ta đã ngửi thấy mùi của Tàng Linh thượng nhân, chắc chắn y nấp ở gần đây”. Người Tạng tóc đỏ kêu lớn bằng tiếng Tạng: “Tàng Linh thượng nhân, bọn ta không có ác ý, mời ra gặp mặt!” kêu liên cả mấy tiếng mà vẫn không ai trả lời. Người Hồi tay dài nói: “Gần đây lại không có sơn động, y nấp ở đâu?”

Bà già kêu lên: “Tàng Linh thượng nhân, nếu ngươi không ra nữa thì bọn ta đành đắc tội!” rồi quay lại nói với hai người kia: “Chắc chắn y nấp trong kẹt đá, chúng ta lôi y ra!” rồi mục ta vung tay, một tảng đá nứt làm đôi, Giang Nam cả kinh: “Nếu bị mục tóm lấy thì chắc sẽ toi mạng!” chàng chột thấy Trâu Giáng Hà đứng sát lại, nàng hơi run rẩy, Giang Nam nắm chặt bàn tay nàng, thì thầm trấn an: “Đừng sợ, bọn chúng làm ồn như thế, Kim đại hiệp chắc chắn sẽ tới”. Trâu Giáng Hà toát mồ hôi, khẽ kêu hừ một tiếng: “Chờ đến khi Kim đại hiệp của huynh đến thì chúng ta đã rơi vào tay bọn chúng”.

Người Hồi tay dài nói: “Được, chúng ta hãy cùng ra tay!” rồi vung ra một đòn Phách không chưởng, chỉ nghe ầm một tiếng, một tảng đá rơi xuống, người Tạng tóc đỏ nói: “Không có ở đây!” rồi trở tay vỗ ra một chưởng, một tảng đá lớn khác rung rinh, người Hồi bồi thêm một chưởng, một tiếng kêu ầm thật lớn vang lên, tảng đá đã bị bọn chúng đánh bật gốc rơi xuống khiến Giang Nam và Trâu Giáng Hà đều nghiêng ngả.

Người Hồi kêu lên: “Ngươi có phải đã bị trọng thương rồi không? Hãy mau lên tiếng để khỏi hiểu nhầm?” bà già nói: “Ta còn ngửi thấy hơi của người sống. Chắc là y bị thương cho nên bị người ta kìm chế”. Rồi chột quát lên bằng tiếng Hán: “Kim Thế Di, có gan hãy bước ra đây!” ba người đều nghĩ: “Kẻ có thể đánh bị thương Tàng Linh thượng nhân, ngoại trừ Kim Thế Di thì chắc không còn ai nữa, vì thế nhao nhao quát mắng để khích Kim Thế Di bước ra.

Giang Nam thầm mong Kim Thế Di nghe được tiếng mắng của họ, thầm nhủ: “Bọn chúng cứ mắng càng lớn tiếng càng tốt!” ba tên ma đầu mắng một hồi không thấy có tiếng trả lời thì lại bàn nhau một hồi nữa, rồi lại phát ra Phách

không chường, chỉ nghe tiếng âm âm vang lên không ngớt, đá trên núi bị bọn chúng đánh rơi xuống như mưa!

Giang Nam đang kinh hoảng, chợt thấy có một nguồn lực lớn đẩy tới, tảng đá chèn ở cửa động lung lay, Giang Nam kêu một tiếng “không xong” rồi kéo Trâu Giáng Hà nhảy tránh qua một bên, chỉ nghe một tiếng âm vang lên, tảng đá đã bị Phách không chường của bọn chúng đẩy lăn vào bên trong, đè cả lên người Tàng Linh thượng nhân. Mụ già cười ha hả: “Đây rồi, đây rồi, Tàng Linh thượng nhân, người còn chưa chịu ra sao?”

Giang Nam và Trâu Giáng Hà hoảng sợ đến nỗi hồn bay phách tán, chỉ thấy ba ma đầu dần dần tiến từng bước vào, cả ba người vừa nhìn thì thấy có hai thiếu niên nam nữ đứng ở trong động, không khỏi cả kinh, cao giọng quát: “Các người là ai?” nói chưa dứt lời chợt tung mình nhảy vọt lên mấy trượng, mụ già quát: “Kim Thế Di thật vô sỉ, người nấp trong động ám toán đâu có phải là anh hùng hảo hán gì”. Giang Nam cả mừng, cả Trâu Giáng Hà cũng tưởng Kim Thế Di đã tới. Ngay lúc này chàng chợt nghe tiếng cười lạnh lạnh từ trên núi vọng xuống, tiếp theo là có người lớn giọng mắng: “Các người đều đui cả, ta rõ ràng là ở đây, ai nấp trong động ám toán các người?”

Giang Nam kinh ngạc đến nỗi khó hình dung, đó chẳng phải là Kim Thế Di mà là một thiếu nữ. Nàng thiếu nữ đứng trên tảng đá, tà áo phất phới tựa như lướt gió bay tới.

Ba ma đầu này còn kinh hãi hơn cả Giang Nam, cả ba đều là kẻ có võ công lợi hại, mắt tinh tai thính hơn cả người thường trăm lần, thế nhưng lại không biết thiếu nữ này đã đến từ lúc nào, người Hồi tay dài quát một tiếng rồi vung tay lên, một vật như mũi tên phóng vọt ra, té ra thiếu nữ lúc này đã âm thầm bắn một cành cây khô về phía y, đã bị y tóm lấy cho nên lúc này mới trả ngược trở lại. Người Tạng tóc đỏ và mụ già đánh tiếp ra hai đòn Phách không chường. Chỉ thấy cuồng phong nổi lên, cát chạy đá bay, nàng thiếu nữ mặc bộ đồ màu xanh lục đột nhiên phóng vọt người xuống, cả ba ma đầu không thể chặn lại được, chỉ trong chớp mắt thì nàng đã phóng tới cửa động.

Nàng thiếu nữ đảo mắt, liếc nhìn ba ma đầu rồi mỉm cười nói: “Các người có muốn động thủ không? Ta sẽ chịu theo!” người Tạng tóc đỏ kinh ngạc hỏi: “Sư phụ của người là ai? Có phải người đến đây chỉ muốn đối địch với bọn ta?”

Thiếu nữ nói: “Côn Luân tử nhân, ta khuyên ba người hãy về đi thôi. Các người đã quên lời thề với một võ lâm tiền bối vào ba mươi năm trước sao? Tang Mộc Lão, bà đã lớn tuổi như thế mà còn đến Trung Nguyên sinh sự hay sao? Còn

ông, Kim Nhật, lẽ ra với bản lĩnh của ông đã có thể khai tông lập phái, cần gì phải dòm ngó võ công của kẻ đã nằm trong quan tài?”

Cả ba ma đầu đều thất kinh. Té ra người Tạng tóc đỏ tên là Côn Luân tản nhân, ba mươi năm trước đã đến Trung Nguyên gây sóng gió, nhưng sau đó lại bại dưới kiếm của Lữ Tứ Nương, Lữ Tứ Nương buộc y phải thề rằng không được vượt núi Côn Luân về Trung Nguyên, y nghe Lữ Tứ Nương đã qua đời cho nên mới dám mò đến Trung Nguyên lần nữa. Còn bà già kia là Tang Mộc Lão, mẹ có một người em tên gọi Tang Thanh Nương, vợ của trưởng lão phái Linh Sơn là Vân Linh Tử, lần này mẹ muốn mời vợ chồng Vân Linh Tử cùng đi, nhưng hai vợ chồng nhà này đang đóng cửa tu luyện một loại võ công cực kỳ lợi hại, do đó mẹ mới đi cùng hai kẻ này. Còn người Hồi tay dài tên gọi Kim Nhật, y đã năng khiếu học võ, đã từng luyện qua nhiều loại võ công ở miền Tây Vực.

Côn Luân tản nhân trừng mắt hỏi: “Người là người thế nào với Lữ Tứ Nương?” thiếu nữ đáp: “Tên của ân sư há để cho người gọi!” Tang Mộc Lão cười nói: “Ta chưa từng nghe nói Lữ Tứ Nương nhận đồ đệ gì cả, người tưởng rằng có thể đem mẹ đe dọa bọn ta hay sao? Hừ, dù Lữ Tứ Nương có sống lại ta cũng không sợ!” Lữ Tứ Nương bình sinh chưa từng nhận học trò, người trong võ lâm đều biết chuyện này, trách nào Tang Mộc Lão lại không tin. Nhưng Côn Luân tản nhân thì thầm nghi ngờ, nhủ rằng: “Sao ả biết ba mươi năm trước mình đã từng thề với Lữ Tứ Nương? Chả lẽ ả là đệ tử quan môn của Lữ Tứ Nương”.

Trong ba người thì Kim Nhật trẻ tuổi nhất nhưng tự phụ nhất, từ lâu y đã nghe nói Lữ Tứ Nương và Mạo Xuyên Sinh là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, thường tiếc rằng mình không có cơ hội gặp họ thì họ đã chết. Nay nghe thiếu nữ áo xanh là đệ tử của Lữ Tứ Nương, Côn Luân tản nhân lại tỏ ý phân vân. Y nén không được, liếc nhìn thiếu nữ rồi quay sang Côn Luân tản nhân nói: “Chắc chắn ông nhận võ công của Lữ Tứ Nương, tôi sẽ thay ông thử ả!”

Nói chưa dứt lời chỉ nghe bình một tiếng, một luồng điện từ trong tay y phóng ra, Giang Nam nấp ở trong động thì thấy chói mắt, chàng thất kinh thầm nhủ: “Đây là yêu pháp gì? Chả lẽ là Chưởng tâm lôi?” chàng vừa nghĩ thì chợt thấy thiếu nữ phóng vọt người lên, cả người lẫn kiếm hóa thành một luồng ánh sáng màu xanh, Giang Nam chưa kịp nhìn rõ thì chỉ nghe một tràng âm thanh nổi lên tựa như tiếng nhạc gõ, Kim Nhật kêu lên một tiếng “hay”, trở tay lại đánh bình một tiếng, chấn động đến nỗi đá vụn bay vào trong động.

Giang Nam dụi mắt nhìn một hồi thì mới thấy rõ, hóa ra trong tay Kim Nhật là một món binh khí kỳ quái, không biết được làm bằng kim loại gì mà khi múa lên

lại phát ra ánh sáng lấp lánh màu đỏ vàng trắng, chỉ nghe bình bình vang lên, chuông phong của y lại dồn tới, nhưng có điều y ra tay quá nhanh cho nên người bên cạnh trông vào thì thấy tựa như sấm nổ!

Kim Nhật tinh thông võ công của các phái ở miền Tây Vực, y đã dung hợp tất cả các loại võ công này để luyện thành Lợi điện bổng pháp, từ lâu đã muốn đến Trung Nguyên tranh hùng, nào ngờ lần đầu tiên đến Trung Nguyên thì gặp phải nàng thiếu nữ này, mà chẳng hề chiếm được phần tiện nghi, trong lòng thất kinh, sợ mất mặt với đồng bọn. Khi y mới tấn công thì chỉ muốn thử võ công của thiếu nữ này cho nên vẫn chưa dốc hết sức lực, lúc này không dám coi là thử chiêu nữa, thế là y thay đổi chiêu số đột nhiên quát lớn một tiếng, đánh ra một chiêu Lôi mẫu chiếu kính, cây gậy quai dị vung lên, ánh điện lướt tới, đâm thẳng vào huyết toàn cơ trước mặt nàng thiếu nữ, Giang Nam tuy không biết sự quái dị của phép đánh gậy này, nhưng chỉ cần thấy thanh thế mãnh liệt thì chàng cũng đã hoảng hồn.

Chợt nghe Trâu Giáng Hà kêu lên: “Nhìn kìa, nhìn kìa! Hay quá, hay quá!” chợt thấy nàng thiếu nữ mở rộng trường kiếm, tiếng sấm nổ âm âm ngừng lại, thanh trường kiếm của nàng ta đã chặn vào cây gậy cuộn mấy vòng, Kim Nhật chợt rú lên, lảo đảo thối lui mấy bước, tiếp theo là ánh quang loang loáng, kiếm gậy lại giao nhau, tiếng binh khí chạm nhau khiến lỗ tai của ai nấy đều kêu lên ong ong. Côn Luân tản nhân càng nhìn càng thất kinh, nàng thiếu nữ đã sử dụng Huyền nữ kiếm pháp của Lữ Tứ Nương, nàng biến hóa tinh diệu, công lực thâm hậu, xem ra đã được Lữ Tứ Nương truyền thụ, lòng thầm nhủ: “E rằng mười năm nữa lại sẽ có một Lữ Tứ Nương khác xuất hiện, như thế chừng nào mình mới ngóc đầu lên được?” Côn Luân tản nhân nghĩ như thế cho nên sát cơ trỗi dậy, chẳng hề nhớ đến mình có thân phận của một bậc tôn sư, đột nhiên phóng vọt lên, lật tay vỗ chuông xuống đầu thiếu nữ. Côn Luân tản nhân luyện công phu Đại thủ ấn của Hồng Giáo Tây Tạng, so với các loại chuông pháp cương mãnh của chính phái như Kim cương chuông, Suất bi thủ còn lợi hại hơn nhiều, đòn đánh bất ngờ ấy vốn chắc chắn sẽ trúng vào đối thủ, nào ngờ thiếu nữ tựa như có mắt ở sau lưng, nàng lập tức rùn người trở tay đánh lại một kiếm, luồng kiếm quang xanh lè quét vào chuông của Côn Luân tản nhân, Côn Luân tản nhân thấy đó là cây Sương Hoa kiếm mà Lữ Tứ Nương đã sử dụng khi còn sống, loại kiếm này có thể chém vàng chặt ngọc, nhưng Côn Luân tản nhân chẳng hề sợ, có điều nàng thiếu nữ đã dùng nội công chính tông để vận dụng bảo kiếm, đó chính là khắc tinh của các loại công phu như Kim chung tráo, Thiết bố sam, Côn Luân tản nhân làm sao dám mạo hiểm! Thế là y vội vàng rút tay về, chỉ nghe âm một tiếng, tảng đá chặn

ở cửa động bị chưởng lực của y đẩy ra, lại lăn vào bên trong hơn một trượng, thế là cửa động đã trống hoác. Giang Nam nắm chắc tay Trâu Giáng Hà, lòng bàn tay của hai người đều toát mồ hôi. Nhưng Giang Nam lại cảm thấy ấm áp, chẳng còn sợ như lúc nãy nữa. Lại có tiếng bình bình vang lên, từng hòn đá to như nắm đấm bị chưởng phong của Côn Luân tản nhân quét bay vào trong động, đánh trúng vào vách đá phía sau Giang Nam. Côn Luân tản nhân liên tiếp đánh ra hai chưởng đều bị nàng thiếu nữ khéo léo né tránh, thế là lửa giận bốc lên, y quyết tâm dồn nàng vào chỗ chết, thế là dốc ra hết chân lực của toàn thân ngưng tụ vào lòng bàn tay dè Đại thủ ấn xuống, lúc này Kim Nhật đã đánh ra đến chiêu Bát phương phong vũ, bóng gậy trùng trùng bao trùm nàng thiếu nữ. Côn Luân tản nhân đắc ý cười rộ, tưởng rằng nàng đã hoàn toàn nằm trong vòng chưởng lực của mình, dù cho có tài cao bằng trời cũng khó thoát. Nào ngờ nàng ta không những võ công cao cường mà người cũng lạnh lẽo đến cùng cực, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nàng đã đánh ra một chiêu kiếm pháp khéo léo, mũi kiếm dẫn đầu gậy của Kim Nhật sang một bên còn mình thì lách người ra sau lưng của y, thành thử Kim Nhật đã che cho nàng, chỉ nghe tiếng ầm ầm vang lên, chưởng lực của Côn Luân tản nhân đã đánh Kim Nhật chấn động thối lui đến ba bước, nhưng bản thân y cũng bị cây gậy của Kim Nhật đánh cho loạn choạng! Lúc này nàng thiếu nữ lập tức đâm kiếm tới, chỉ nghe soạt một tiếng, mái tóc rơi bời của Côn Luân tản nhân đã bị mũi kiếm chém bay một mảng, rồi soạt thêm một tiếng nữa, cây Sương Hoa kiếm của nàng thiếu nữ đã đánh bật cây gậy quái dị của Kim Nhật ra. Nếu đơn đả độc đấu, nàng thiếu nữ này đều hơi nhỉnh hơn Kim Nhật và Côn Luân tản nhân, nhưng nếu một địch hai thì nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ được năm sáu chiêu, may mà lúc nãy nàng cơ trí tuyệt luân khiến cho hai kẻ ấy phải đánh nhầm vào nhau, vì thế cả hai bên mới giữ được thế cân bằng. Giang Nam nằm phục trong động, cảm thấy tiếng gió ào ạt bên tai tựa như đang trôi dạt giữa biển khơi, bị sóng dữ cuốn trôi dập dềnh; nhìn ra thì chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ chói lòa và ánh hàn quang xanh lè cuộn vào nhau, đó là ánh sáng phát ra từ cây gậy của Kim Nhật và bảo kiếm của nàng thiếu nữ, bóng của cả hai người đều bị luồng ánh sáng bao trùm, Giang Nam vốn không nhìn ra được, càng không biết ai đã chiếm thượng phong. Nhưng nhìn một hồi thì thấy hình như khối ánh sáng càng lúc càng gần, tim cứ đập thành thành. Trâu Giáng Hà chợt khẽ nói: “Có một bóng người đi vào đây, huynh có nhận ra là ai không?”

Giang Nam đã chói mắt nhưng chàng vẫn cố nhìn, lòng thầm kêu: “Mong là Kim Thế Di!” nhưng khi nhìn kỹ mới biết đó là mục yêu phụ. Giang Nam kinh hoảng, thầm nhủ: “Hồngбет!” rồi hai tay ôm chặt lấy Trâu Giáng Hà, nàng cũng

không biết xảy ra chuyện gì, mặt chỉ đỏ ửng, muốn đẩy Giang Nam nhưng lại không có sức, trong nhất thời quên bẵng mình đang gặp nguy, thậm chí cũng quên chuyện lúc nãy mình vừa bảo Giang Nam làm.

Té ra Tang Mộc Lão thấy Kim Nhật và Côn Luân tản nhân hợp lực đánh nhau với nàng thiếu nữ, đôi bên giằng co thì chợt nảy ra một ý nghĩ: “Chi bằng mình cứ để cho bọn chúng lưỡng bại câu thương còn mình làm ngư ông đắc lợi. Được, mình vào trong động lấy tám bản đồ của Tàng Linh thượng nhân rồi tính tiếp”.

Tang Mộc Lão đợi bọn họ đánh đến say sưa, mới rón rén đi vòng ra sau lưng họ vào trong động, Kim Nhật chợt kêu lên: “Chúng ta dùng Xa luân chiến đánh chết ả yêu nữ này, Côn Luân tản nhân, ông nên nghỉ một lát!” y tưởng Tang Mộc Lão xông tới giúp mình, thế là kêu toán lên, Côn Luân tản nhân thâm trầm hơn y, vừa nghe thì giật mình, đoán rằng Tang Mộc Lão chẳng có ý tốt lành gì, thừa cơ nói: “Được, ta nghỉ một lát”. Rồi y phóng vọt người ra khỏi vòng chiến, chạy đến cửa động.

May mà cả hai ma đầu đều có lòng riêng, nếu Tang Mộc Lão ra tay ám toán, thiếu nữ áo xanh sẽ chẳng phát giác được. Côn Luân tản nhân bỏ đi, áp lực đối với nàng giảm xuống, thế là nàng múa cây trường kiếm đánh lùi Kim Nhật hai bước, đột nhiên xoay người phóng vọt đánh ra một đòn Đại mạc cô yên đâm thẳng tới trước ngực Tang Mộc Lão! Tang Mộc Lão tức tối lách người ra, gỡ hai chuôi khuyên tai bắn về phía thiếu nữ, hai chuôi khuyên tai này vốn là ám khí độc môn của họ, có cả thủy mười chiếc tất cả, cả hai chuôi khuyên tai kêu lên leng keng, chạm vào nhau bay ra trong không trung. Có chiếc bay xéo, có chiếc bay thẳng tới, sau khi chạm vào nhau thì bay vòng ngược trở lại!

Không biết vô tình hay hữu ý, cả hai xâu khuyên tai bay tới trước cửa động, cố nhiên chặn nàng thiếu nữ, đồng thời cũng ngăn cản Côn Luân tản nhân không để cho y vào trong động trước họ.

Nàng thiếu nữ đang ở trên không trung, thấy khuyên tai phóng tới thì lộn người, cây Sương Hoa kiếm chợt phóng ra một mảng hàn quang, bốn chiếc khuyên tai bị kiếm quang của nàng cuốn lại, lập tức nát vụn rơi xuống như mưa, Côn Luân tản nhân phóng hai chưởng ra, đánh ra hai đòn Đại thủ ấn, chưởng phong dồn tới kêu lên vù vù, sáu chiếc khuyên tai còn lại đều bị quét ra tới mấy trượng. Chính nhờ y chậm lại trong khoảnh khắc mà Tang Mộc Lão đã tới cửa động trước.

Chợt nghe nàng thiếu nữ quát: “Có đi phải có lại, người hãy tiếp của ta cái này!” keng một tiếng, một luồng ngân quang bay về phía Tang Mộc Lão, Tang Mộc Lão phất ống tay áo thi triển công phu Thiết tụ, định cuốn mảnh ám khí này, nào ngờ kinh lực của nàng thiếu nữ lại quá lớn, soạt một tiếng, ám khí bắn xuyên qua ống tay áo, tiện đi một nửa lỗ tai của mục, té ra món ám khí ấy chính là cây trâm của nàng ta. Tang Mộc Lão mất một nửa lỗ tai tuy chẳng hề gì, nhưng từ nay về sau mục không có chỗ để gài ám khí nữa.

Thân phận của Tang Mộc Lão rất cao, thế nhưng bị một kẻ tiểu bối tiện đứt một nửa lỗ tai thì nhục nhã lắm, thế là mục tháo dây đai quét tới như một sợi roi mềm, đồng thời kêu lên: “Ả yêu nữ quá vô lễ, chúng ta không cần nghĩ đến quy củ võ lâm nữa, cứ đánh chết ả trước. Giết xong ả chúng ta sẽ cùng vào sơn động tìm Tàng Linh thượng nhân!” Kim Nhật tuy là người bộc trực nhưng cũng chẳng phải kẻ ngốc, thấy Tang Mộc Lão và Côn Luân tử nhân hình như đang tranh nhau vào trong động thì chợt hiểu ra, vì thế đoán được dụng ý của họ, y nhủ thầm: “Cả ba người hợp lực giết ả nha đầu này tuy chẳng vinh quang gì nhưng chúng ta sẽ chẳng còn xích mích”. Thế rồi hưởng ứng trước tiên, y quét cây gậy đánh tới, miệng thì quát lớn: “Đúng, đúng! Chúng ta có phước cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Giết ả trước rồi vào động tìm báu vật!” Côn Luân tử nhân thấy họ đều đã nói như thế thì lại ngại không dám vào động trước, vì thế cả ba ma đầu đều gạt bỏ sĩ diện, chẳng màng đến thân phận trên võ lâm, hợp lực cùng đối phó với một nàng thiếu nữ vô danh, lần đầu mới bước ra giang hồ.

Chị em Tang Mộc Lão luyện nhu công của Mật Tông Tây Tạng, năm xưa Tang Thanh Nương cũng sử dụng một sợi dây đai, ác đấu với Băng Xuyên thiên nữ một trận, tuy bại dưới kiếm của Băng Xuyên thiên nữ nhưng cũng đấu được đến hơn trăm chiêu. Công phu của Tang Mộc Lão còn hơn cả em gái mình, chỉ một sợi dây đai nhưng có thể đánh được tám phép quán, đánh, cuộn, quét, giáng, giặt, đè, có thể nhu có thể cương, cho nên lợi hại hơn roi mềm bình thường cả trăm lần!

Nàng thiếu nữ này đối phó với một người thì còn dư sức, với hai người thì còn gắng gượng chống đỡ được; nhưng đối phó với cả ba người thì lực bất tòng tâm, chỉ có thể chống đỡ chứ chẳng thể trả đòn nổi!

Đang lúc kịch chiến Côn Luân tử nhân tung ra một đòn Đại thủ ấn đánh bật mũi kiếm của nàng ta, sợi đai của Tang Mộc Lão thấy sơ hở thì lòn vào, tựa như rắn độc phun nọc, đột nhiên đâm xuyên vào cuộn cổ tay của nàng thiếu nữ, tuy đó không phải là tay cầm kiếm nhưng vì bị kìm chế nên thân pháp của nàng

chợt chậm lại, Kim Nhật vung một gậy, đánh bay thanh kiếm của nàng, Côn Luân tản nhân cười rộ, lập tức vung chưởng vỗ xuống đỉnh đầu nàng!

Nàng thiếu nữ tuyệt nhiên cúi đầu, một cây ngân thoa trên đầu chợt bay lên, Côn Luân tản nhân đã thấy công phu ám khí của nàng cho nên đã chuẩn bị, tay trái phát ra một luồng chưởng lực âm nhu, tay phải vỗ ra Đại thủ ấn cực kỳ cương mãnh, vẫn giữ nguyên thế cũ không thay đổi, vỗ xuống đỉnh đầu nàng thiếu nữ.

Với công lực của Côn Luân tản nhân, luồng chưởng lực âm nhu của y vốn có thể chặn cây ngân thoa của nàng thiếu nữ lại, nào ngờ trong khoảnh khắc ấy, cổ tay của y tựa như bị kim bén đâm vào, chưởng thế lệch qua một bên, chưởng lực giảm bớt một nửa, cây ngân thoa ấy bay thẳng vào chưởng phải của y, soạt một tiếng cắm thẳng vào lòng bàn tay, khi vỗ xuống thì đã lệch sang một bên, lực đạo cũng giảm xuống khá nhiều, nàng thiếu nữ rất lanh lẹ, lập tức xoay người né tránh, vung kiếm chặt đứt sợi dây đai của Tang Mộc Lão đang cuộn vào tay trái của mình, đồng thời đánh ra một chiêu Thôi song vọng nguyệt, gạt cây gậy của Kim Nhật qua một bên.

Cả hai ma đầu đều không biết Côn Luân tản nhân bị ám toán, cho nên đều ngạc nhiên. Lòng bàn tay của Côn Luân tản nhân chảy máu đầm đìa, y cả giận mắng: “Yêu nữ, ngươi đã dùng ám khí độc ác gì? Hôm nay ta phải lấy mạng ngươi!” rồi y nghiêng răng nén đau, rút cây ngân thoa trong bàn tay ra rồi lấy ra một cặp phán quan bút, bút phải múa tròn đâm vào cổ họng đối phương, bút trái đâm vào huyệt mệnh môn.

Nhưng lúc này, chợt nghe có người cười ha hả rồi cao giọng nói: “Lão yêu quái kia, lúc này không phải ta đánh ngươi, ngươi lại đổ cho ta, giờ đây rõ ràng ta đánh ngươi mà ngươi lại đổ cho người khác. Buồn cười, buồn cười! Kẻ có mắt không trông lắm lắm như ngươi, còn sống ở trên đời làm gì?”

Giang Nam mừng rỡ, quên cả sợ hãi, kéo tay Trâu Giáng Hà nói: “Tôi bảo y nhất định sẽ trở lại, cô nương hãy nhìn xem chẳng phải y đến hay sao?”

Chàng toan vươn người nhìn ra cửa động, lúc đó Kim Nhật đánh tới một gậy, đá trong động rơi xuống như mưa, áo quần trên người Giang Nam cũng bị rách vài chỗ, chàng vội vàng nép vào, Trâu Giáng Hà cười: “Huynh yên tâm rồi chứ, chờ Kim đại hiệp của huynh đánh thắng xong, huynh ra gặp y cũng không muộn”. Giang Nam của Kim Thế Di truyền vào: “Giang Nam, tên tiểu tử nhà ngươi còn có lòng nhớ đến ta, được, nể tình ngươi ta sẽ đuổi ba tên khốn kiếp này đi!” Trâu Giáng Hà bật cười, nhủ thầm: “Cha mẹ cứ bảo Kim Thế Di rất đáng sợ, nhưng y

lại là người thú vị đến thế”. Giang Nam càng mừng hơn, chàng thì thầm: “Tôi không hề khoác lác, Kim Thế Di đã đến đây vì tôi!”

Thật ra Kim Thế Di đến đây là vì nàng thiếu nữ ấy, khi bọn ma đầu mắng chàng, chàng đã đến nơi. Chàng phát giác nàng thiếu nữ nấp trên núi nhưng chàng lại nấp phía sau lưng nàng. Bọn ma đầu không phát giác ra nàng ta, nàng cũng chăm chú để ý đến ba tên ma đầu cho nên cũng không phát giác Kim Thế Di. Kim Thế Di muốn thấy công phu của nàng ta cho nên cố ý không lên tiếng, sau đó rất kinh ngạc, vì vậy mới xuất hiện khi nàng nguy hiểm nhất.

Chính là:

Một mình chống cự ba ma đầu, phong trần quá khách phí tâm nghi.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -